18 Οκτωβρίου 2009

ık

Bio je sumrak. U svoj svojoj iznemoglosti prošaputao sam: “Gospode pomiluj i spasi”…I kao Božijim promislom poslat pojavio se preda mnom starac, duge sede brade u crnoj mantiji. Nisam mogao čuti šta govori…ali i danas pamtim oči tako tople, blage i njegov ohrabrujući osmeh. Znao sam da ću preživeti brodolom.

Probudio sam se u strahu. Slike moje dugočasovne borbe sa pobesnelim morem bile su mi još uvek pred očima. No zraci toplog sunca padali su mi na lice i vraćali me u stvarnost. Koliko dana je prošlo od mog otisnuća na pučinu? Ležao sam na slamenoj asuri, pred trošnom daščarom licem okrenut prema plavom moru koje se prostiralo u daljini. I samo što sam pokušao da se pridignem na ruke i oslonim na još umorne noge osetio sam ruku na svom ramenu i blagi pozdrav: “Pomaže Bog momče…sad sedi, sedi… još će ti trebati odmora.”

Susreo sam se sa poznatim očima...plavim kao pučina mora u daljini. Zaustio sam da pitam gde i kako sam se našao na obali ali tihi glas već je mi je davao odgovor:” Poželi čovek da se otisne na daleku pučinu i da krene u životnu avanturu...ali na pučnini nas najčešće dočekaju opasne morske zveri. Nepromišljen čovek može lako da nastrada. Našao sam te na obali, mokrog do gole kože i nepomičnog. Samo čudom Božijim si izbegao oštre stene i sigurnu smrt. Od kuda dolaziš...?”

Opširnije... (περισσότερα...)